

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Landstinget. № 170.

54de Møde.

Mandagen den 29de April.

(Forts.)

Orsted (fortsat): Med Hensyn til, hvad den ærede Taler har bemærket om andre Tilfælde, hvor Lovgivningen forbyder at lade Skjoder løse, inden Et eller Andet er betrygget, da er det Lovet af et ganske andet Slags, og Justitsministerens Paategning, som han skulde give paa Skjodet, havde ikke Hensyn til den almindelige Lovgivning, men den er af samme Beskaffenhed, som en Paategning, som gives af en Anden, som har et Curatel, med den, der foretager Afhændelsen; det er et Supplement i Udstædernes Hjemmel til Afhændelsen, og det er ikke lige med det Samtykke, der behøves med Hensyn til Udstyningen og saa fremdeles. Iøvrigt vil jeg ikke negte, at det maaffee kunde være rigtigt, at man i intet Tilfælde hindrede Skjodets Løsning paa Grund af, at slige Bestemmelser ikke iagttages. Men det er Noget, som ligger udenfor nærværende Sag. Min Mening var, at man skulde hverken i Loven indføre det oprindelige Forslag eller det, som er sat istedet derfor af det ærede Udvalg under Nr. 3. Men, naar Justitsministeriet skulde føre Controlen med Afhændelsernes Lovlighed, med at der ikke foretoges Noget til Præjudice for Fideicommisserne, saa vilde Justitsministeriet let finde paa at iagttage, hvad der i hvert enkelt Tilfælde var fornødent; og af de forskellige Foredrag, der ere holdte, fremgaaer jo just, at Udvalget ikke erkjender, hvorledes de af det gjorte Indstillinger i saa Henseende ikke ere fuldstændige. Naar der er gjort den Bemærkning, at det ligesaavel maatte være tilsladt at anvende de indkomne Kjøbesummer til Afdrag paa den Gjeld, der hester paa Revenuerne, som paa den, der hester paa Substantien, troer jeg, at denne Bemærkning er fuldkommen vel grundet; thi de Hestelser, der

hvile paa Revenuerne, forpligte ogsaa Successorerne, og, vel at mærke, ikke blot i 5 Aar, men meget ofte i en meget længere Tid; thi, uagtet Loven kun hjemler at optage Laan paa 5 Aars Indtægter af et Stambhus, er der dog mange Tilfælde, hvor der er bevilget Laan paa langt flere Aars Indtægter, og i saa Henseende mener jeg, at Laan paa Revenuerne og paa Substantier have samme Natur. Det har iøvrigt ikke paa nogen Maade været min Mening, at man ikke skulde tilstede Kjøbesummers Anvendelse til Afdrag til Fideicommissgjælden, men kun, at det er Noget, der berøver paa individuelle Omstændigheder, hvoryd det kan gaae an. Hvis det er Capitaler, der igjen skulde afdrages, giver det en besværlig Control, at der skal sørges for, at Fideicommissbestyrelsen paa anden Maade anbringer og paa lovlig og betryggende Maade frugtbargjør en saa stor Sum, som han skulde afdrage paa Gjælden, og man vil i Almindelighed finde sig bedre tjent med at anvende de samlede Capitaler, dem nemlig, der ikke blive staaende i Bøndergaardene selv, til Udlaan under Et, end at afbetale paa Gjælden og saa accumulere de aarlige Afdrag, der skulde betales; men jeg mener, at den hele Bestemmelse er overflødig, og, naar Justitsministeren skal sørge for de indkomne Kjøbesummers lovlige Betryggelse, vil han være istand til at bedømme, naar det kan skee ved Afbetalinger paa Laan, der hester, være sig paa Substantien eller Revenuerne og naar det ikke kan lade sig gjøre, og iagttage de Bestemmelser, som iøvrigt efter Forholdets særdeles Beskaffenhed maae være fornødne. Man har meent, at jeg skulde have misforstaaet § 5 ved at antage, at det var en Forpligtelse at lade Kjøbesummer staae i 20 Aar, eller, efter Genbringsforslaget, i 30 Aar. Men jeg har ikke paa nogen Maade misforstaaet det; det er ingen Forpligtelse relativt til Sælgeren, han behøver ikke at indrømme disse